

Αὐτὰ δὲν σὲ ξιππάζανε, ντεμπελχανᾶ Μπουρδούση!
 Ξεψύγισες καὶ πέρασε βουβὰ ὁ θάνατός σου,
 δὲν ἐβρέθηκ' ἕνας ποιητῆς τὴν λύρα του νὰ κρούσῃ,
 κι' οὔτε στεφάνι ἐβάλανε στὸ νεκροκράββατό σου.
 Μιὰ δὲν ἐβρέθηκε ψυχὴ μὲ δάκρυα νὰ σὲ λούσῃ,
 σὰν νὰ μὴν ἦσουνε καὶ συ μέγα: ἀνὴρ, Μπουρδούση.

Καραδίδας.

ΤΩΡΑ Π' ΑΡΧΙΖ' Η ΑΝΟΙΞΙ

Τώρα π' ἀρχίζ' ἡ Ἄνοιξι νὰ γλυκοκελαδῇ,
 καὶ ὁ χειμῶνας ἔφυγε μακριὰ, σὲ ἄλλα μέρη,
 ποῦ βγαίνει τὸ τραντάφυλλο κι' ἀνθίζει τὸ κλαδί
 καὶ ἡ λευκιὲς ἀμυγδαλιὲς μνηοῦν τὸ καλοκαίρι·
 τώρα ὅπου γιὰ ἔρωτα κάθε πουλι λαλεῖ
 καὶ ὅλα καλοκαιρινὴ μυρίζουν εὐωδία,
 ἀρχίζουνε κι' οἱ ἄνθρωποι, γι' ἀπόλαυσι τρελλοί,
 τὸν δρόμο τοῦ καλοκαιριοῦ ν' ἀνοίγουνε μὲ βία.

Παντοῦ προετοιμάσματα, καὶ κόποι καὶ δουλιές
 γιὰ ταῖς μεγάλαις ἐσρταῖς ποῦ αὔριο θ' ἀρχίσουν,
 ὅταν ἐδῶ θὰ γλυκαθοῦν καὶ πάλιν ἡ νυχτιές
 καὶ εὐμορφιὲς μαγιάτικες τὴν πόλιν μας στολίσουν.
 Γιατ' ἡ Ἀθήνα μοναχὰ τὸ καλοκαίρι ζῆ,
 καὶ πρέπει ὅλα νὰ βρεθοῦν λοιπὸν ἐτοιμασμένα,
 καθὼς καὶ πρὶν νὰ γεννηθῇ ἀκόμα τὸ παιδί
 τὰ ἄσπρα του φορέματα εἶναι καιρὸ σιαγμένα.

Ἐν τούτοις ὑπῆρχον πολλοὶ μὴ θελήσαντες ν' ἀποδε-
 χθῶσι τοὺς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιβληθέντας ὄρους. Οὕτως, ἐν
 μέσῳ ποικίλων κινδύνων διήλθον τὰς πρωσσικὰς γραμμάς
 καὶ κατῴρωσαν οἱ μὲν νὰ ἐνωθῶσιν ἐν Μεζιέρ, οἱ δὲ νὰ
 μεταβῶσιν εἰς Βέλγιον διὰ τῶν στενωπῶν τῶν δασῶν.

Εἰς ὅποιαν οἰκτρὰν κατάστασιν εὐρίσκοντο ὅμως οἱ ἀτυ-
 χεῖς οὗτοι στρατιῶται! Ἐξῆσθηνημένοι ὑπὸ τῶν κακου-
 χιῶν, τετριμμένα φέροντες πέδιλα καὶ ρακενδύται, ὠχροί,
 τοὺς ὀφθαλμοὺς καταπεποννημένους, διψῶντες, πεινῶντες,
 κατάκοποι, μόλις ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ διασωζομένου ἔχνου
 δραστηριότητος καὶ θελήσεως, ἔβαινον βραδέως, συρόμενοι
 ἐπὶ τοῦ ἐδάφους!

Εἰς δεκακισχιλίους ὑπολογίζονται οἱ εἰς Μεζιέρ φθάσαν-
 τες καὶ εἰς πλείους τῶν πεντακισχιλίων οἱ κατορθώσαντες
 νὰ καταφύγωσιν εἰς Βέλγιον. Ἐκινδύνευσαν τὴν ζωὴν αὐτῶν
 ὅπως μὴ ὑποστῶσι τὸ αἶσχος τῆς αἰχμαλωσίας καὶ ὅπως
 δυνηθῶσι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀμυντόρων τῆς
 πατρίδος.

Ἡμέραν τινα τοῦ Ὀκτωβρίου νέος τις, φέρων παχέα πε-
 ταλωμένα πέδιλα καὶ γάντιον χωρικοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὰ γρα-
 φεῖα τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργείου ἐν Τούρ, κρα-
 τῶν τὸν πῖλον εἰς χειράς του.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἄρρενωπὸν καὶ ὠραῖον, ὠχρὸν καὶ
 ἰσχνὸν αὐτοῦ πρόσωπον ἐφείλκυε τὴν συμπάθειαν. Τὸ βλέμμα

Πέρα ἐκεῖ, ποῦ ὁ Ἰλισσὸς, μὲ φίκια βρωμερὰ
 κατακυλᾷ τὰ ἤσυχα καὶ σιγανὰ νερά του,
Παράδεισος ἀνοίγεται μὲ δένδρα, μὲ νερά,
 μὲ ταῖς γλυκιῆς του μυρουδιῆς καὶ μὲ τὰ θεατρά του.
 Ἐκεῖ μεθαῦριο, ἐκεῖ στὰ δένδρα τὰ πυκνὰ
 ποῦναι γιὰ μας τὴν ἀνοιξὶ ριπίδια καὶ ὀμβρέλλαις,
 πόσοι ἀγγέλοι ἄρά γε δὲν θ' ἄρχονται συχνὰ,
 μὲ τὴ μορφή ποῦ ἔχουνε στὴ γῆ μας ἡ κοπέλες;

Ποῖός ξέρει στὸν Παράδεισο αὐτὸν τί θὰ γενῆ! . . .
 Πόσοι ἐκεῖ δὲν θάβρουνε τὸν γύλακ' Ἄγγελόν των
 καὶ πόσοι ἄλλοι θ' ἄρα γε, πειὸ ἴλιγο ἱκανοί,
 χωρὶς νὰ θένε δὲν θὰ βροῦν ἐκεῖ τὸν δαμόλό των;
 Πόσα λογάκια ἄρά γε γλυκὰ καὶ σιγανὰ
 μὲς στὴ γλυκιὰ τῆς μουσικῆς φωνῆ δὲν θὰ χαθοῦνε,
 καὶ πόσα ἄρά γε φιλιὰ, ἐκεῖ, στὰ σκοτεινὰ,
 μέσα στῆς νύχτας τῆ σκιά δὲν θεν' ἀφανισθοῦνε;

Παντοῦ προετοιμάσματα καὶ κόποι καὶ δουλειές . . .
 Πειὸ πέρα ἕνα φρούριο τὸ γέρο-Μετζ-ὕψουται,
 ὅπου, ποῖός ξέρει ἄρά γε, μὲ δόντια καὶ κοιλιές
 ὡς πόσαις μάχαις . . . στὸ φαί μονάχα . . . θὰ δοθοῦνε;
 Καὶ πάλιν ποῖός ἔμπορεῖ νὰ πῆ, ἐκεῖ μὲς στὰ νερά,
 ποῦ φέρνει ὁ Δαμασκηνὸς ἀπὸ τὸν Φαληρέα,
 τί ναυμαχιῆς θὰ δοθοῦν ἀπάνω . . . στὴ ξηρὰ,
 μὲ ὅπλα . . . μοναχὰ ἀφροῦς ἀπὸ κορμιὰ ὠραῖα;

Πόσες καρδοῦλες ἄρά γε κτυποῦνε μὲ καῦμο
 γιὰ ταῖς ὠραῖες φορεσιῆς π' ἀπ' ἔξω περιμένουν,
 καὶ πόσες ἄλλες ἄρά γε προσμένουν τὸν Συρμό
 νὰ κόβουνε φορέματα ποῦ καὶ στὴ Βιέννα μπαίνουν;
 Πόσες παρθέναις ἄρά γε στὴ σπητικιὰ γωνιὰ
 μονάχαις, σὰν ὀφτωχότεραις, ταῖς ρόμπαις των κεντοῦνε

του ἐξέφραξε βαθεῖαν ὀδύνην, τὰ δὲ χεῖλη του πικρίαν τινα
 καὶ θλίψιν.

— Τί ζητεῖτε, κύριε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ὑπάλληλος πρὸς
 ὃν ἀπετάθη.

— Κύριε, ἀπήντησεν, εἶμαι στρατιώτης, ἤμην ἐν Σεδάν,
 ἔρχομαι ἐκ Βελγίου.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ὅστις ἐφάνη οὐδόλως ἐκ-
 πλαγεῖς.

Καθ' ἐκάστην ἀξιοματικοὶ καὶ στρατιῶται διαφυγόντες
 ἐκ Σεδάν παρουσιάζοντο εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κυβερνήσεως
 τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης.

— Εἰς ποῖον ὄπλον ἀνήκεις; ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος.

— Εἰς τὸ ἵππικόν.

— Τότε δὲν πρέπει ν' ἀποταθῆς ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ ὑ-
 πάλληλος ἐγειρόμενος, ἀκολούθησέ με, θὰ σὲ ὀδηγήσω.

Ἐξῆλθον τοῦ γραφείου, ἀνῆλθον εἰς τὸ δεῦτερον πάτω-
 μα, διήλθον στενὸν διάδρομον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποῖου ὁ
 ὑπάλληλος ἤνοιξε θύραν τινα καὶ ἀνήγγειλε τὸν νέον διὰ
 τῶν λέξεων τούτων.

— Ἐνας στρατιώτης τοῦ ἵππικου διαφυγὸν ἐκ Σεδάν

Ἄμετώς σχεδὸν θύρα τις ἤνοιξεν ἐνώπιον τοῦ στρατιώ-
 του, ὅστις εἰσῆλθον εἰς αἶθουσαν ἐνθα εὐρίσκοντο κατὰ τὴν
 στιγμὴν ἐκείνην τέσσαρες ἀνώτεροι λειτουργοὶ τοῦ κράτους,
 ὧν ὁ εἰς καθοστηκυίας ἡλικίας, φέρων ταινίαν παρασήμου

καὶ πόσα ρούχα ἄρά γε ἀπὸ λεπτὰ πανιά,
τὴν ὥρα ποῦ θὰ φορεθοῦν μὲ πόθο λαχταροῦνε;

Πόσοι δανθῆδες πλούσιοι σὲ τρέλλα καὶ λεπτὰ,
παραγγελιῆς δὲν ἔδωκαν στοὺς ράφταις ἀπὸ τώρα,
καὶ πόσοι ἄρά γ' ἀπ' αὐτοὺς μετροῦν μὲ τὰ λεπτὰ
πότε νὰ ῥθῆ ἢ ποθητῆ ποῦ θὰ τὰ βάλλουν ὥρα;
Πόσοι ποῦ τᾶχουν ἔτοιμα, μὲ πόζα βασιλιχὰ,
μπροστὰ εἰς τὸν καθρέπτην τῶν τὰ βάνουν καὶ τὰ βγάλουν,
καθὼς ἐκεῖνα τὰ μωρὰ, ποῦ πρὶν τὴν πασχαλιὰ,
τὰ ὤμορφα τζουρέκια τῶν τὰ γλύφουν, τὰ δαγκάνουν;

Παντοῦ προετοιμάσματα καὶ κόποι καὶ δουλειῆς
γιὰ ταῖς μεγάλαις ἑορταῖς ποῦ αὔριο θ' ἀρχίσουν,
ὅταν ἐδῶ θὰ γλυκαθοῦν καὶ πάλιν ἢ νυχτιῆς
καὶ ὤμορφιές μαγιάτικες τὴν πόλι μας στολίσουν.
Γιατ' ἢ Ἀθίνα μοναχὰ τὸ καλοκαίρι ζῆ
καὶ πρέπει ὅλα νὰ βρεθοῦν λοιπὸν ἑτοιμασμένα,
καθὼς καὶ πρὶν νὰ γεννηθῆ ἀκόμα τὸ παιδί
τὰ ἄσπρα του φορέματα εἶναι καιρὸ σιαγμένα.

Σμυρναῖος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Σκέψεις γραμματοκομιστοῦ.

Μία γυναῖκα ἐλαφρῶν ἡθῶν εἶνε ἐπιστολικὸν δελτάριον,
τοῦ ὁποῖου ἕκαστος δύναται νὰ λάβῃ γνώσιν.

Μία γυναῖκα ἐνάρετος εἶνε ἐπιστολὴ ἐπὶ συστάσει, ἢ ὁ-
ποία δὲν παραδίδεται παρὰ εἰς ἓν μόνον πρόσωπον, τὸ ὁ-
ποῖον ἔχει ἀδιαφιλονείκητα δικαιώματα νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ :

Καθηγητῆς. Τί ἐστὶ ἐπικαρπία;

Ἐξεταζόμενος. Ἐπικαρπία εἶνε... νά! π. χ. τὰ παντα-
λόγια!... ἀλλ' αὐτὸ εἶνε οἶονεὶ ἐπικαρπία...

(ἱστορικόν).

Φίλος τοῦ Ἀγαθοπούλου λαμβάνει γράμμα μὲ μαύραις
βούλαις· ὁ Ἀγαθόπουλος ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ διατί τὸ γράμμα
ἔχει πένθος.

Τότε ὁ Ἀγαθόπουλος :

«Μὰ γιατί δὲν ἔβαλε καὶ μαῦρο γραμματόσημο;»

Μία Κυρία, περὶ ἄλλης Κυρίας... χήρας...

— Ἀπὸ τὸν πολὺ καῦμὸ ποῦ τῆς ἄφησεν ὁ ἄντρας τῆς
ὅλα τὰ ἔβαψε μαύρα: τὸ σπῆτι τῆς, τὰ φουστάνια τῆς,
καί... τὰ μαλλιά τῆς.

Διάλογος μεταξὺ κόρης καὶ μαμᾶς, θεωμένων καὶ τῶν
δύο πλούσιον κοπέτσι :

— Καλὲ, μαμὰ, γιατί ἓνα μονάχα πετεινὸς καὶ τόσαις
πολλαῖς κόταις; Ὅλαις αὐταῖς εἶνε γυναῖκες του;

Ἡ μητέρα, ἥτις δὲν θέλει νὰ μπᾶσῃ τὴν κόρην τῆς εἰς
τὰ μυστήρια τῆς πολυγαμίας,

ἐν τῇ κιμβοδόχῃ τοῦ στρατιωτικῶς κομβωμένου ἐπενδύτου
του, ἐφαινετο ὅτι ἦτο στρατηγός.

Δι' ἐνὸς ταχεοῦ βλέμματος οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες ἐ-
ξήτασαν τὸν νέον.

Ὁ τὴν ταινίαν τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς
φέρων, ὅστις ἦτο προφανῶς ἀνώτερος τῶν λοιπῶν, ἔλαβε
τὸν λόγον.

— Καὶ λοιπὸν, φίλε μου, εἶπε μετὰ γλυκύτητος καὶ τι-
νος συμπαθείας, εὐρίσκεισο ἐν Σεδάν.

— Μάλιστα κύριε.

— Εἰς ποῖον σύνταγμα;

— Εἰς τὸ δέκατον τῶν δραγόνων τῆς ταξιαρχίας Μισέλ.

— Τί βαθμὸν ἔχεις;

— Καταλυματίας.

— Ἄ!

Καὶ οἱ τέσσαρες ἄνδρες ἀντιήλαξαν βλέμμα μετ' ἐκ-
πλήξεως. Ἐκ τῆς στάσεως τοῦ νέου, ἐκ τοῦ διακεκριμένου
αὐτοῦ ἐξωτερικοῦ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο ἀξιωματικὸς.

— Ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Γρανδὲν, ἐπανελάβην ὁ στρα-
τιώτης, ἐγεννήθην ἐν Μαρεῖλ τῶν Βοσγίων, εἰς τὸ διαμέρι-
σμα τοῦ Ἐπινάλ.

— Κάλλιστα. Καὶ τώρα τί ζητεῖς;

— Κύριε, ἐπανελάβην ὁ Ἰάκωβος διὰ φωνῆς ὑποτρομύ-
σης ἐκ συγκινήσεως καὶ δακρύων. Ζητῶ νὰ μοῦ δοθοῦν νέα

ὄπλα καὶ νὰ σταλῶ πάλιν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἀδιάφορον
ἂν ἦμαι εἰς τὸ ἵππικὸν ἢ τὸ πεζικὸν, εἰς ἀρχαῖον σύνταγμα
ἢ εἰς τὴν μεταβατικὴν φρουράν· ἀρκεῖ νὰ μπορέσω νὰ πολε-
μίσω ἀκόμη.

— Καλὰ. Ἀλλὰ θέλεις νὰ τηρήσῃς τὸν βαθμὸν σου,

— Βεβαίωτατα, κύριε· ἐὰν ὁμως ὑπάρχῃ κανὲν ἐμπόδιον
δι' αὐτὸ τότε θὰ καταταχθῶ ὡς ἀπλοῦ στρατιώτης.

— Δὲν δυνάμεθα ν' ἀφαιρέσωμεν τὸν βαθμὸν σου, οὔτε
τὰ πρὸς προβιβασμὸν δικαιώματά σου. Τοῦτο θὰ τὰ ἐξε-
τάσωμεν σπουδαίως σήμερον ἀμέσως καὶ θὰ λάβῃς ἀπάντησιν.

— Τί γενναῖον παλληκάρι! εἶπεν εἰς τῶν λειτουργῶν
εἰς τὸ οὖς τοῦ πλησίον του καθημένου. Ἐπειτα ἔσυρε τὸ
σχοινίον κώδωνος. Βίς ὑπάλληλος ἐνεφανίσθη.

— Ἴδου, εἶπεν αὐτῷ, ὁ καταλυματίας Ἰάκωβος Γραν-
δὲν τοῦ 10 συντάγματος τῶν δραγόνων. Διὰ τῶν πληρο-
φοριῶν, τὰς ὁποίας θὰ σᾶς δώσῃ ὁ ἴδιος, θὰ καταγράψῃτε
τὰς ὑπηρεσίας του. Ἀλήθεια, καταλυματία, προσέθηκε
στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἰάκωβον, ἔχεις χραήματα;

— Ἐγὼ ἀκόμη ὀλίγα, κύριε.

— Καλὰ. Θὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ αὔριον τὸ πρωτῆ.

Καὶ τῷ ἔνευσε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ὑπάλληλον.

— Πρὶν ἀποσυρθῶ, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἔχω νὰ σᾶς
ἐγγχειρίσω κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἐπιμελῶς καὶ εὐλαβῶς ἐφύλαξα.

(Ἀκολουθεῖ)